

A PULMOLÓGUS

B O R D Á S G Y Ó Z Ó

Ottó esete? Tehetségesnek tartották és ambiciózusnak. Szakmai pályafutása a cselédkönyvességtől a tüdőszanatórium igazgatói állásáig töretlen volt. Huszonöt év alatt szinte mindent elért, amit a kívülállók szemével nézve elérhetett. Csak neki voltak állandó dilemmái, megközelítőleg jól teszi-e, amit tesz, megmentett-e mindenkit, aki megmenthető volt, és a lehető legjobb terápiát írja-e elő a rászorultaknak.

Szakdolgozataira is föl-fölfigyeltek már, nem egy meghívása volt hazai, sőt külföldi szakmai tanácskozásokra. Egyszóval: tekintély lett a kisvárosban, s ennek köszönhetően került föl városunk polgármester-jelöltjeinek a listájára.

Azonnal szabadkozott, hogy ő nem, ő politikával nem akar foglalkozni, merthogy ahhoz nem is ért. De megnyugtatták: a magaspolitika nem is az ő feladata lesz, a gazdaságot meg úgyis a vállalatigazgatók vezetik, neki inkább csak reprezentálnia kell majd, meg levezetni egy-egy többé-kevésbé formális értekezletet. Viszont tudtára adták, ha vállalja a megbízatást, a meglévő szanatóriumával szemben, ott a csatorna túlsó partján újat is építtethet.

Pulmológusunk jól tudta, hogy a régi romos állapotba került, megmentésére aligha van lehetőség, egyébként is munkájának eredményeképp, mind kevesebb volt a tüdőbeteg. Lehet, hogy egy szép napon föl is számolják a szanatóriumot – gondolta. De azt is tudta, hogy erre a kórházra mindig is szükség lesz. Eszébe jutott Balogh mérnök is, aki

nemegyszer mondta neki, hogy a nagy sikerek és az óriási bukások között nagyon kicsi a különbség.

Naphosszat álldogált hát a kórház csatornára néző kertjének a végében, és nézegette a túloldali füzes mögötti dombok öreg szőlőit és a gyümölcsöseit, és szívta magába a vízről jövő friss illatokat, mintegy ellensúlyozva a Koch-bacilusokat, amelyekkel nap mint nap, sőt óráról órára találkozott, s végül úgy döntött, a szanatórium érdekében vállalja az új megbízatást is. Fenyő, fűz, gyümölcsös, víz . . . ettől ideálisabb hely a közelben nincs is. Már egy keskeny hidat is odaképzelt a csatorna fölé, amelyen majd az új görkerekeű tolokocsikat is könnyen át lehet tolni, meg sétálóhíd is lehetne a betegek számára – gondolta.

Át is evezett újonnan vett csónakjával a túlsó partra közelebbi terepszemlét tenni, s éppen a kivénhedt barack- és meggyfák között botorkált, amikor meghallotta a vijjogó autó hangját. Kapkodva szelte visszafelé a vizet kis evezőjével, s látta, amint az apácánővérek serénykednek a mentő mellett. A kislánynak a tüdeje volt átfúrva, vagy csak autóbaleset következtében megsérte, még nem lehetett tudni, de ő úgy döntött, nem műti meg mindjárt. Kivárt.

S ekkor értesítették, hogy minden szinten jóváhagyták új kinevezését. Most már nem visszakozhatott, magát pedig azzal nyugtatta, hogy a szanatórium jobb jövője érdekében vállalja az új tisztséget is.

Héttől egyig polgármester volt, a felesége főzte ebéd után a már megszokott délutáni pihenést is föl hagyva pedig a szanatóriumban dolgozott kettőtől hétig. De olyan szombat és vasárnap délelőtt nem volt, hogy betegeit meg ne látogatta volna.

Megmútse-e a kis Verát, vagy se, ezen töprengett és kezdett biztos lenni a dolgában, hogy a kezelés is elegendő lesz.

Bent a hivatalban többnyire csak kedélyes beszélgetések folytak, s csak aláírivalókból volt rengeteg. Városrendezés, útépítés, a távfűtés bevezetése, vállalati fejlesztési programok jóváhagyása. Egy csomó olyan dolog, amihez nem értett, de ott voltak a szakmunkatársak, mondták, minden rendben van. Így az ő aláírásával kezdték alkalmazni az új zsírfeloldó szereket is.

Éppen az Októberi Díjak átadásának ünnepségére készültek, amikor a nagyterembe való bevonulás s az üdvözlő szavak elhangzása után a szobába bejött a titkárnője, és egy cédulát adott át neki, amelyen csak annyi volt: „Vera kómába esett.”

Odafordult a helyetteséhez, s félhangosan annyit mondott: „Hívnak.” Még egy elnéző pillantást is vetett a díjazottak egyikére, Nikola Skalin íróra, akit emberileg is nagyon kedvelt, és kisietett.

Mindenki meg volt győződve, hogy egy jó órán belül a Beli dvorban kell lennie.

Nikola Skalin még át sem vette a díjat, amikor Ottó már a műtőben volt. Akkor még nem tudta, hogy a menyét műti. Az ünnepségre már nem ment vissza, pihenésképp lesétált a csatornapartra friss levegőt szívni. Nézte, nézte a vizet, s egyszer csak olajfoltokat pillantott meg a békalencsék között.

Sava Halugin: Lovas